

PRO VŠECHNY PŘÁTELE, ZNÁMÉ A PŘÍZNIVCE KMENE WABASH

VŠEZVĚST

ROČNÍK IV.

ČÍSLO 12

LISTOPAD 2005

OBSAH.....	2
1. ÚVODNÍK.....	3
2. Z POSLEDNÍCH KMENOVÝCH AKCÍ.....	3
• Slovenský kras 29.7. -8.8. 2005.....	3
• Čampřla 1.10. 2005.....	5
• Štrúdlování 2.10. 2005.....	6
• Brigáda v Záchrané stanici v Bartošovicích 2.10. 2005.....	7
3. POHÁDKA (NE JEN PRO NEJMENŠÍ).....	8
4. PRO INSPIRACI.....	9
• Pouzdro na jehly.....	9
• Velcí mlži na uzemí CHKO Poodří.....	9
5. CO NÁS ZAUJALO.....	11
6. CO SE CHYSTÁ.....	13
• Chystá se 6. křížová výprava proti husitům.....	13
• Předběžná pozvánka na adventní dílnu.....	16
7. HUDEBNÍ OBZOR.....	17
8. MIMOKMENOVÉ AKCE.....	18
• Návštěva koncentračního tábora Osvětim.....	18
• Walfest 17.-18.9. 2005.....	20
9. PODRBU VRBU.....	21
10. NĚCO PRO POBAVENÍ.....	21
• Mezi lidmi a stromy.....	21
• Vtipy.....	22
11. FOTKY Z LETNÍHO „TÁBOŘENÍ S MALÝM BRATŘÍČKEM“.....	23

VŠEZVĚST 12/ LISTOPAD 2005 – občasník kmene WABASH z Ligy lesní moudrosti – The Woodcraft League. Občasník je určený pro vnitřní potřebu kmene a také jako informátor pro rodiče a všechny lidi nejen okolo kmene. Na časopise spolupracovali: Dolasová Martina–Blecha, Peterek Jakub–Pažba, Koziorková Michaela–Květuš, Láska Radek–Brado, Kožušník Tomáš–Tom, Kuklová Eva–Evik Foto: Gavelčík David–Dávy Sazba a úpravy: Gavelčík David – Dávy. Internet: <http://wabash.jinak.cz/> . Toto číslo vychází v nákladu 18 výtisků dne 1.11.2005

1. ÚVODNÍK

Letní radovánky už dávno skončily. Kultovní kmenové akce jsou taky za námi. Mimochodem tady máme pro vás pár příspěvků přibližující nedávný průběh dění u nás v kmeni.

Dívám se na naši třešeň. Má pěkné oranžové, skoro červené listí. Vedle stojí jabloň se žlutým a ořech, jehož listí už dávno opadlo. Tak mě napadá, jak dlouhá doba zase bude muset uběhnout než na koncích větviček vyraší zelené pupeny a z nich pak lístky. Bude to nejméně celý půlrok. Celý půlrok, kdy postupně nebudeme moci vídat už ani ty oranžové lístky. Trávník, o který se tak pečlivě staráme, zahalí mrazivá pokrývka sněhu (doufám). Noc bude stále kratší a kratší a nastanou tak časy dlouhých zimních večerů, jež přímo vybízejí na vyrábění nejrůznějších věcí nebo jenom obyčejné vychutnávání s rodinou a přáteli u krbu popíjejíc horký jablečný mošt.

A tak se budeme moci pozastavit nad neúprosným během života, rychlým a za sebou se neohlížejícím jednáním. Pak si budeme moci sednout a podívat se zpět na to, co jsme za poslední rok stihli. Možná zjistíme, že jsme nestihli vůbec nic.

Ten komu se však za svým ohlédnutím na tváři objeví úsměv a na srdci hřejivý pocit, tento rok nijak nepromarnil. A tak přeju všem ať ten nadcházejícím, leč ještě k němu daleko, prožijou tak aby se jim při dalším ohlédnutím objevil na rtech ten stejný úsměv i pocit z radosti, kterou prožili. A nezaváhejte, neboť doba, kdy je třeba se připravovat na další léto již pomalu začíná a čas, čas ten na nikoho čekat nebude.....

Pažba

Nevíme co se dnes může stát, ale chovejme se, jako kdybychom byli Sedm Hvězd (Velký vůz) na nebi, jež žije věčně. Pojď se mnou, jak daleko můžeš, a já půjdu s tebou dokud bude v mém těle dech.

(Mnoho Ran; Vraní Indiáni)

2. Z POSLEDNÍCH KMENOVÝCH AKCÍ

• **Slovenský kras** **29.7. -8.8. 2005**

Na začátek tohoto článku bych jen chtěla říci, že byl původně zpracován pro studijní účely. Lépe řečeno do hodiny jazyka českého. Ze slohového hlediska se jedná o reportáž, doufám, že se Vám bude alespoň trochu líbit. Musela být napsána spisovnou češtinou, takže se zde neobjevují skoro žádná nespisovná slova. No, co Vám budu vykládat, čeják .Určitě to všichni znáte.

Oblast příjemných, laskavých lidí slovenské národnosti, kteří prožívají těžký horský život plný dobrodružství a zároveň nástrah. Překrásné hory, louky a planiny. V neposlední řadě bych nesměla zapomenout na faunu a flóru, která je zde hojně zastoupena. Tak se mně na první pohled představila oblast Slovenského krasu.

Červenec, tedy spíše přelom července a srpna, období většinou slunečné a suché.

Svačina nad Zadielskou dolinou

Asi takhle si já představuji tyto měsíce v našem podnebí a kraji, opak je však pravdou.

Nastává období dešťů, na tuto dobu poněkud podivných a nezvyklých, a tak se s mými nejbližšími přáteli vydávám poznávat kraj, ve kterém bývá po celé léto příjemné teplo a jelikož se jednalo o nejteplejší území Slovenské republiky, tak o něho nebyla nouze.

Vesnice Turňa nad Bodvou, podotýkám, že se jedná o malou, opuštěnou vesnici. Všude okolo nás obyvatelé romského původu. No jo, vždyť jsme na Slovensku! Vidávali jsme nízká obydlí hemžících se „hnědočerných mravenců“. Nechovali se jako u nás, agresivně a nepřátelsky, prostě si nás nevšimli. Byli klidní a chováním skoro stejní jako my. Nekřičeli, ani na sebe hlučně nepořvávali. A to se mi na nich líbilo. Byl to na mou duši opravdu velmi suchý kraj, někdy jsme viděli také ohořelá místa a po vodě či řece ani památky. Prošli jsme hodně míst, od sebe kilometry vzdálených, ale všude stejný nádech. Kameny, kleč, jen malé listnaté stromy. Po smrcích ani památky. A co místní kultura? Po té jakoby se slehla zem.

Dověděli jsme se jen něco málo od zdejších starousedlíků a staříckých lidí. Nahoře pusto a prázdno, asi pouze dvakrát jsme potkali pasáky krav či ovcí. Měli s sebou vždy alespoň dva psy. Připadala jsem si jako v pohádce. Z toho bychom mohli domyslet, že se zde rozvíjelo a ještě rozvíjí hospodářství. Chov skotu, ovcí, koní, ovšem jen v těch místech, kde se nachází pramen. Za sedm dní, co touto oblastí procházíme, poznáváme, co je za dar voda.

Pumpa s vodou na Silické planině

Je lehké otočit kohoutkem, ba zajít do obchodu a koupit balenou vodu. Tam se musíte naučit šetřit a hospodařit s ní. Představte si situaci, kdy je kolem 38°C ve stínu, nesete dvacetikilový batoh celý týden na zádech, v něm jídlo na nejméně tři dny, náhradní boty, oblečení a tři litry pití na celý den, které jste nabrali v čisté a průzračné studánce. Lepší vodu jsem v životě nepila. Musíte nejméně co půl hodiny pít, jinak to nejde, a večer ze zbytku vody uvařit polévku či jiné teplé jídlo. Pak si teprve začnete vody vážit. V tu chvíli zjistíte, že bez ní se nikdy neobejdete. Příjemná změna vás čeká, když sejdete po třech dnech

od civilizace. Nejdříve vaše kroky směřují k hostinci, ve kterém vám s radostí načepují točenou Kofolu. Je to výborný a nezapomenutelný pocit J. Co bych vám jako další doporučila navštívit, je město Rožnava, zde jsme zavítali do třech muzeí. Bylo to Muzeum lidového umění a řemesel, kde bylo k vidění úplně vše, na co si vzpomenete. Od nádob, po kroje z různých dob a oblastí, zbraně použité za války a mnoho dalšího. Mimochodem je to město pohraniční, takže do Maďarska je to odtamtud jen pár kilometrů. V dalším muzeu - Muzeu těžby hornin a nerostů - byly ukázky těžebních strojů, věží, náradí a především plno „šutrů“. A poslední muzeum bylo zaměřeno na přírodu. Mohli jsme shlédnout vycpaniny zvířete, od malých myší až třeba po soba, který se zde vyskytoval ještě před pár lety a nebo po medvěda. Ten se v této oblasti vyskytuje pořád. (Naštěstí jsme ho nepotkali). Dále vylišované rostliny a zkameněliny.

Tento kraj bych doporučila všem milovníkům hor a planin. Je nezapomenutelně krásný.

Jediné, co nebylo moc příjemné, bylo již zmíněné horko. Ale poté si vážíte i špinavé řeky, ve které se po třech dnech putování můžete vykoupat. To se mi na celém putování v horách líbí nejvíce. Ale nejen to, ještě odpoutání od rušného města, shonu a techniky.

Evik

• Čampřla 1.10. 2005

Navzdory všem předpovědím nám počasí na letošní čampřle relativně vyšlo. Bylo sice pod mrakem, ale ne až tak moc zima a hlavně nepršelo. Sešlo se nás tentokrát 6 družstev - Rudá vesta - složená z členů Wabash + Critters od Sokolů. Adamsova rodina - Bak, Daneček a „pomocníci“, De Mentos - Dominik a spol. Simplici - Dalibor a spol., Hogani a tradičně - Štuři. Rozhodčími letos byli BF, Eva a já. Hrál se tradičně na 2 hříšních systémem každý s každým. Ve finále se o medailové pozice utkali Adamsovi, DM, Štuři a Rudá vesta. Finále bylo dramatické a dosti vyrovnané, nakonec bylo pořadí následující:

Smíšený vítězný tým

závin...

1. Adamsova rodina, 2. De Mentos, 3. Štuří, 4. Rudá vesta, 5. Hogan, 6. Simplíci. Nutno dodat, že Rudá vesta projela 3. místo jen o 8 bodů. Důležité je, že po několika letech se konečně změnil poněkud stereotypní držitel putovní čamprly, jímž dosud byli Maťovi Štuří - mimochodem ten název je velmi trefný, protože se složení tohoto stále stejně pojmenovaného týmu každým rokem tak mění, že jich asi dohromady opravdu musí být jak šturů, protože jinak nevím, kde to Maťo bere, takové excelentní hráče ... Ceny za první tři místa byly letos věčné - až konzumní - dárkové koše plné nejrůznějších překvapení. Na cenách se podílela většina členů kmene. Jako camrátko z čamprly jsme letos zvolili upravenou pastelku, která se jen čistě náhodou podobala tužkám z IKEA, ale opravdu jen náhodou! No a pak někteří výherci zpráskali obsah koše (teda až na přiložený Svitek březové kůry, o ten evidentně nebyl velký zájem - takže malá propaganda nám moc nevyšla :o)) no a pak si ještě skalní příznivci dali jeden zápas a spěchali jsme domů, protože bylo třeba pět

Blecha

• Štrúdlování 2.10. 2005

Tradiční podzimní štrúdlování probíhalo opět následující den po čamprle a opět v klubovně kmene Wabash. A opět nám počasí přálo, takže zapisování soutěžních štrúdlů a jejich následné vystavení se mohlo odehrávat venku pod širým nebem (i když s náhrobky rodiny Sedláčkovy v pozadí!). Rodiče a přátelé kmene mezitím usedli k obligátní kávičce nebo čaji a lehce konverzovali. Mezitím tříčlenná porota - Davy, Michal, Blecha horko těžko vybírali z celkového počtu 13 štrúdlů ty tři nej. Porota měla úlohu ztíženou tím, že štrúdlů byly nejen jablečné, ale taky 1 zelný, 1 tvarohový a 2 se salámem a sýrem, nebo něčím takovým. Navíc se našlo i několik opravdu pěkně výtvarně vyvedených kousků. Nakonec tedy vyhrál štrúdl od Ivety Uehrové - masový se sýrem a pěkně naaranžovaný. 2. byl jablečný štrúdl mojí mamky a 3. místo získala Petra Kuklová za jablečný štrúdl. Ovšem porotě to nedalo, aby neocenila také pěkný vzhled některých

Vystavené soutěžní štrúdlů

štrúdlů, a proto jako nejpěknější zvolila překládaný štrúdl Áji Hillové (já se omlouvám, ale pořád si nemůžu zapamatovat správný pravopis jména, takže jsem tipla), jako druhý nejpěknější štrúdl s plastickými motivy od Petry Kuklové a jako třetí krásně naaranžovaný masný štrúdl Ivety Uhrové.

V průběhu odpoledne nám BF tradičně promítnul diáky z kmenových akcí za poslední rok. Ceny za umístění byly letos také tradiční - sklenice strouhaných jablek. Všichni soutěžící pak obdrželi hand-made vařečky nebo podobné kuchyňské náčiní, na jehož výrobě se opět podílelo několik členů kmene (no jenom ta finální úprava, aby to opravdu vypadalo jako vařečka, byla Tomova, to se mu musí přiznat :o)

Blecha

• **Brigáda v Záchrané stanici v Bartošovicích** **2.10. 2005**

Ráno mlha, že by se dala krájet, proto se nás asi sešlo pouze sedm (Andrea, Terežka, Radek, BF, Tom, Dávy, Blecha). Nebo že by v té mlze někteří nenašli cestu na nádraží? Chvilku jsme rozmýšleli, jestli nepojedem autem (protože jsme někteří hodně spěchali domů), ale nakonec jsme dali přednost vlaku. Ze Studénky jsme se svezli autobusem, ať

**Vedoucí stanice pan Orel
s vydřím mládětem**

jsme na místě dřív a můžeme dřív pracovat! Když už jsme stáli před branami stanice, trvalo chvilku než nás někdo vůbec vpustil dovnitř. Ale pak nás uvítal sám pan vedoucí stanice Orel. Vypadalo to ale, že na nás nemá moc času, takže jsme si dali nejdříve snídani. Pak nám byla přidělena práce. Přenášeli (-váželi) jsme dřevo (i když s některými kolečky se fakt nedalo jezdit, že Dávy?), pak jsme shrabali trochu trávy, pak se plelo (a to některým moc nevonělo!), Dávy sekal trávu a málem (fakt málem) zničil sekačku, ale aspoň jsme se zasmáli, taky když sbíral i psí hromádky. Dvě opice zatím zametaly klece, ale větší výkony předvedly spíš jako zpěvačky, tak jsme je pak museli popohnat a podpořit je. Taky jsme se připojili k návštěvníkům a absolvovali krátkou prohlídku některých „pacientů a chovanců“. Viděli jsme taky jedno z vydřích mláďat, o které ve stanici momentálně pečují. Vypadalo, že se mu nezvyklá pozornost návštěvníků vůbec nelíbí a pěkně hlasitě nám to dávalo najevo. Ve stanici jsme skončili okolo 14. hodiny, dostali jsme orlí pochvalu :o) a taky hromadu per všech možných ptáků, dokonce i orlích per. Musím říct, že ti co nejeli, opět zaváhali, protože počáteční ranní mlha se za chvíli zvedla a nakonec

byla tahle sobota krásným, teplým a slunečným dnem, možná jedním z posledních takových dnů letošního podzimu a za sebe můžu říct, že vůbec nelituju soboty strávené tímto způsobem. Cestou ze stanice jsme se stavili „v podzámčí“ v cukrárně a pak už jsme se vydali pěšky do Studénky na vlak. Bohužel jsme museli spěchat, protože některé z nás čekaly ještě jisté společenské povinnosti. Ale nakonec jsme všechno stihli...

Blecha

3. POHÁDKA (NE JEN PRO NEJMENŠÍ)

Tentokrát jsem vybrala pohádku, která se možná (a to doufám) bude líbit i těm starším. I když je hodně známá, tak tuto verzi jste ještě určitě nečetli ani neslyšeli...

Pohádka o Hloupém Honzovi

Bylo nebylo a možná ještě bude, žili jednou na světě rodiče, kteří kromě staré škodovky vlastnili i jedináčka, syna Jana. Bydleli u lesa v chráněné krajinné oblasti ve skromné trojpodlažní chaloupce. V den, kdy se Honza stal dospělým, řekl svým rodičům:

„Milý fotře a máti, jdu do světa zkusit svoje štěstí. Vždyť Hloupým někde i štěstí přeje!“

Matka si utřela slzy, které se jí radostí kutálely po tváři, ohřála v mikrovlnce zmrazenou pizzu a otec syna místo peněz obdařil dobrými radami a lahví ilegálně vypálené domácí slivovice. Honza si hodil na záda batůžek, do uší si nasadil discmana a vyrazil do světa.

Jde si tak hustým lesem, přijde po turistické značce na rozcestí, kde se cesty rozcházejí do čtyř světových stran. A uprostřed sedí vetchá stařenka a řídí provoz. Honza jí osloví:

„Dobrý den, dobrá stařenko, poradíte mi, kterou cestou se mám vydat?“

Jenže stařenka mlčí. A tu Honza, jak se zdá Hloupý jen podle příjmení, se domyslí: Aha, zadarmo ani pes neštěká, ani poslanec nehlasuje. A podplatí stařenku pizzou z vakuového balení, ba i slivovičku jí nabídne. Vetchá stařenka si třikrát pořádně lokne z láhve, a hned se jí jazyk rozváže: „Jdi rovnou za nosem,“ prohlásí.

A tak Janek po sedmi dnech - pěti pracovních a dvou dnech pracovního klidu - došel až do královského města a hajdy ke králi.

„Vážený pane králi,“ obrátí se na něj Honza mohutnou fistulí, „dejte mi vaši dceru, princeznu Emanuelu za ženu!“

„Hohó, mladý muži,“ ohradil se pan král, „nejdřív mi řekni, jakého jsi rodu?“

„Já jsem obyčejný muž z lidu, pane králi. Moji rodiče žijí v malé, svépomocí postavené chaloupce a ve spořádaném manželství se za dvacet pět let zmožili na barevný televizor a emběčko.“

„A to nemají ani video, ani saunu, ani bazén s umělým vlnobitím, devizový účet v eurech nebo vilu ve Španělsku?! Tak jak se odvažuješ chtít, abych ti dal dceru za ženu?!“

„To všechno nemají, to je pravda,“ odvětl Janek, „ale pocházíme z poctivého rodu Hloupých Honzů.“

„Tak ty jsi Hloupý Honza?“ potěšil se pan král. „Tos měl říct hned! Od této chvíle tě jmenuji předsedou Rady moudrých, která zasedá každé druhé úterý v měsíci. A neboj se, odměny budou královské, dokonce i tehdy, když se zasedání zúčastníš jen občas. Tebe jsme tu potřebovali jako sůl!“

„No ale,“ nechápe Hloupý Honza, protože, jak se zdá, je opravdu hloupý, „tomu já tedy vůbec nerozumím! Jak můžu dostat zapláceno, když neodvedu žádnou práci?“

„Hahá,“ zasměje se pan král. „Nic se neboj! My na to máme! A když na to mít nebudeme, vymyslíme nové daně! Naši výběřčí daní si už trénují lýtkové svaly a nemohou se dočkat chvíle, kdy se budou moct rozběhnout do kraje!“

„No a co vlastně budu dělat v té Radě moudrých?“ nesměle se zeptá Hloupý Honza.

„Ale co bys tam dělal, hlasovat přece budeš!“ odpověděl pan král, „jen zvedneš ruku - a je to! A nebo ruku nezvedneš - a taky je to! Nemáš se čeho bát, ty to dokážeš, jsi statečný mladý muž!“

„A podle čeho poznám, kdy ruku zvednout a kdy ruku nezvednout?“ ptá se hloupě Hloupý Honza.

„Ale ale,“ směje se pan král a poplácává Honzu po zádech, „to tě nemusí trápit! Včas se to dozvíš. Jen nesmíš zbytečně přemýšlet! To je hrozně nezdravé!“ zarazil pan král proud Honzových otázek.

A tak se Hloupý Honza stal předsedou Rady moudrých a věru že mu to šlo pěkně od ruky. Ruku vzhůru, ruku dolů. Po roce Honza téměř spadl z poradcovské židle, když zjistil, jak ohromné množství dukátů se dá vydělat vlastníma rukama. Ani do té největší truhly se mu nevešly! A to už mu po království patřilo několik desítek nemovitostí, měl vlastního Ptáka Ohniváka a tolik majetku, že si na jeho evidenci musel najít deset pážat.

Tím se stal žádoucí partií i pro samou princeznu. Měli velkolepou svatbu s ohňostrojem a všichni možná šťastně žijí až dodnes, pokud dodržují zásady správné výživy.

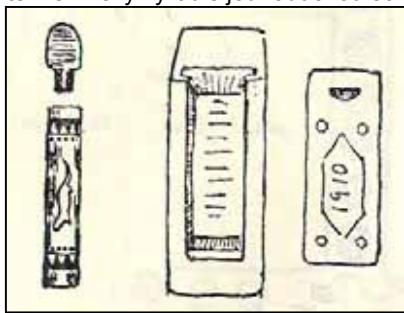
Květůš

4. PRO INSPIRACI

• Pouzdro na jehly

Taky se vám stává, že potřebujete něco zašít, nebo chcete vyšívát korálky a nemůžete si vzpomenout, kde jsem tu jehlu posledně položil. Zrovna tu, které jsem tak pracně brousil očko, aby tím korálkem prolezla. A nebo tu krásnou tenkou vyšívací jehlu, kterou jsem náhodou sehnal v galanterii a stála mě 5 kaček? Tak s tímhle může být konec, když si na ty tenké mršky vyrobíš jednoduchou schránku.

Schránka na jehly z kosti (podle Knihy lesní moudrosti)

Nejlépe se pro výrobu hodí kost z běháku nebo z křídla drůbeže. Postupujte takto: očistěte a ohlaďte kousek duté kosti dlouhý asi 7,5 cm, uzavřený na konci zátkou z měkkého dřeva a vyřežte dřevěnou zátku pro druhý konec. Potom kost ozdobte špičkou nože. Čáry vyškrábejte hodně hluboké a pak do nich vetřete černou barvu.

Schránku můžeme vyrobit stejným způsobem z trubičky černého bezu.

Tom

• Velcí mlži na území CHKO Poodří

Právě v tuhle dobu, kdy se začínají vypouštět rybníky a voda v řekách je krásně čistá a má nízký stav, se můžeš vypravit kousek za Ostravu do Poodří, kde na celkem malém území můžeš nalézt šest z osmi velkých mlžů, kteří se vyskytují na území našeho státu.

Nejběžnější druh, se kterým se zde můžeš setkat, je ŠKEBLE ŘÍČNÍ. Vyskytuje se v rybnících, napájecích kanálech i v řece Odře.

Další je ŠKEBLE PLOCHÁ. Dnes již vzácný druh. V Poodří ji můžeš nalézt v Odře v úseku Suchdol - Hladké Živoříce.

Dalším vzácným mlžem je VELEVRUB TUPÝ. V dnešní době se u nás vyskytuje pouze asi na 10 řekách. V Odře ho můžeš nalézt pouze na několika lokalitách v úseku Jeseník nad Odrou - Hladké Živoříce, kde mu řeka poskytuje vhodné životní podmínky.

VELEVRUB MALÍŘSKÝ
Dostí hojně se vyskytuje v Odře a větších napájecích kanálech rybníků.

VELEVRUB NADMUTÝ
Na území CHKO je to velice vzácný druh, který byl v současnosti v Poodří považován za vyhynulý. Několik let jsem tento druh marně hledal, až loni jsem objevil několik prázdných lastur v napájecí strouze jistebnických rybníků.

Další je ŠKEBLE ASIJSKÁ - nepůvodní druh, který byl do Evropy zavlečen z Asie. V Poodří se v poslední době celkem běžně vyskytuje v rybnících a napájecích kanálech v okolí Jistebníku. Tato škeble je dost velká, loni jsem našel živého jedince, který byl velký asi dvacet centimetrů a vážil odhadem ½ kg. Ještě by se zde mohla vyskytovat ŠKEBLE RYBNIČNÁ, ale doposud se mi ji nepodařilo s určitostí nalézt a ani výzkum posledních let toto nepotvrzuje. Poslední údaje o jejím výskytu jsou staré více jak 20 let.

Takže neváhej a vydej se na procházku Poodřím. Třeba nalezeš nějakou prázdnou lasturu, kterou rozšíříš svou sbírku ulit. A jestli ulity nesbíráš, určitě v Poodří objevíš něco, co zaujme i tebe.

Pro zajímavost:

Na území CHKO Poodří je evidováno celkem 100 druhů měkkýšů - 85 druhů plžů a 15 druhů mlžů. Z plžů jsou zastoupeni suchozemští plži 59 druhů a vodní plži 26 druhů.

Tom

5. CO NÁS ZAUJALO**SuperRychleKynoucíTěsto**

Jaký je recept na kynuté těsto - to jistě všichni znají....

Já mám pro Vás ale tip, jak připravit „SuperRychleKynoucíTěsto“:

Potřebujete:

1/2 kg hladké mouky

kostku droždí

sklenku mléka

2 dcl oleje

1 lžičku cukru

2 vajíčka

špetku soli

Hmotu necháte kynout asi 1 hodinu v ledničce a pak už se Vaší fantazii meze nekladou....

Dobrou chut' přeje Květuš

Zálesácké recepty

Původní plán zněl, že bychom tady mohli uveřejnit nějaký zajímavý „zálesácký“ recept, no prostě něco, co by bylo dobré (to především), výživné, ne moc náročné na přípravu, finančně dostupné a hlavně, aby to moc nevážilo, když to člověk táhne na zádech po horách. Tím jsme chtěli zpestřit dosti jednotvárný jídelníček při našem putování, kdy se stále dokola objevují polívky, sýry, paštiky... Ale nebojte, recept na polívku z bukvic, nebo pomazánku z kaštanů zatím nemám.

No, teď mě napadá, že by nebylo nezajímavé zjistit, co si kdo nejraději bere s sebou na výpravy, tedy co se týče jídla :o). Vlastním pozorováním bych tak zatím vytipovala pár jedinců, pro které je nějaké jídlo typické: tak např. u náčelníka zcela určitě najdete vždycky kus slaniny - teda pokud mu ji manželka koupí, protože Tom nakupuje jen v jejich pochybné večeře, a tam slaninu, myslím SLANINU, určitě nemají. No a taky je zcela zřejmé, co Tom nejraději snídá - sladké pečivo, ale pozor, ne povídkové, to kdyby ho snad někdo chtěl pozvat na snídani :o), no o kávě ani nemluví, i když se šíří nějaké fámy, že Tom přestává být závislý na kofeinu, ale jsou to jen fámy!

Tak teď takový Dávy, je dobré se ho na horách držet - zaručeně má u sebe tyčku salámu nebo alespoň klobásku. Dokud s námi ještě jezdil Bradek (blahé paměti :o), vždycky jste se mu zavděčili otvírákem na konzervy, protože Bradek tradičně vozí vepřovku, a ne jednu! Taky nemůžu nezpomenout na Evíka, to je prostě chodící zelinářství - k jejímu prospěchu dodejme, že většina těch lilků, paprik, rajčat, okurek a kdejakých ... je z vlastní zahrádky. Eva prostě jí zdravě :o). Koho tu máme dál - Kečup, no nevím, jestli má Kečup něco, bez čeho se opravdu neobejde, myslím, že „řízkové období“ už má taky za sebou, ale svého času vozil Kečup (a ještě i další) svačinku pěkně urovanou ve stylové plastové krabici, což jsme nechápali, hlavně tu zbytečnou neúspěšnost, ale zase co se týče kultury stravování - Kečup neměl problémy s rozplácími rohlíky atd. No a co vy, máte taky svoji oblíbenou potravinu na vašich výpravách, nebo třeba oblíbenou značku paštiky? :o)

Když já jim dám ovsu ...

V poslední době (po letním putování) se u nás rozmohl velmi pozitivní jev - vaření ovesných kaší. Dokonce i její zarputilí odpůrci si ji pak vařili tak často, až jsme se divili. Možná nejen proto, že ovesná kaše s čokoládou a ovocem je SKVĚLÁ, ale taky proto, že: oves má vysokou energetickou a nutriční hodnotu, vysoký obsah biologicky hodnotných bílkovin, vysoký obsahu tuku oproti ostatním obilninám, příznivé složení sacharidu a vysoký obsah lehce rozpustné vlákniny, vitamínu B, E a řadu minerálních látek. Díky tomu, že trávení a vstřebávání ovesného škrobu probíhá pomalu, je ovesná kaše zdrojem dlouho a rovnoměrně se uvolňující energie. Oves je bohatým zdrojem stravitelné i nestravitelné vlákniny, což je kombinace, která pomáhá předcházet zácpě, a je tedy ideální pro zachování správné činnosti tlustého střeva. Stravitelná vláknina je navíc prospěšná pro snížení hladiny cholesterolu v krvi, čímž se zmírňuje riziko vzniku srdečních chorob a infarktu. Oves tlumí zvýšenou činnost štítné žlázy, působí blahodárně na nervovou soustavu. Má posilující účinky při vyčerpání organismu a únavě. Je výbornou potravou pro diabetiky, stabilizuje krevní cukr. Ovesný odvar snižuje horečky. Mimo jiné se také píše cosi o souvislosti ovsu a sexuální výkonnosti (to pro ty starší ;o)

No každopádně už germánští bojovníci nazývali ovesnou kaši pokrmem bohů a vařili ji před bojovým tažením. Staří Římané máčeli oves ve víně, které pak pili vojáci před bojem, zatímco oves dávali koním. Takže jezte ovesnou kaši a v příštím vydání časopisu vám třeba prozradíme nějaký nový recept z ovesných vloček.

Náš tip

To ale není to, k čemu jsem se chtěla původně dostat. Když jsem hledala nějaký zajímavý recept, tak jsem sice zatím žádný nenašla, ale objevila jsem možná docela dobrý tip, který však zatím nemám odzkoušený. Nápad je zdánlivě prostý - pokud se vám nechce vláčet na hřbetě objemný a těžký chleba, ale přitom nemůžete být bez té svojí slaninky, paštičky, sýra..., můžete zkusit netradiční chleba, tzv. pitu. Tenhle druh chleba se používá převážně v arabských zemích, jeho původním domovem je prý Libanon. Každopádně jak pita vypadá asi všichni vědí, je to prostě placka z mouky, u nás „profláklá“ z různých fast-foodů - kde se, plněná masem a podobně, prodává pod různými názvy. Tahle pita má oproti klasickému chlebu některé výhody: je lehčí, skladnější a taky trvanlivější. Taková pita opečená nad ohněm a plněná sýrem, slaninkou (nebo čímkoli jiným podle vaší fantazie a možností) je prý výborná. No, každopádně jsem to zatím nezkoušela, ale vypadá to zajímavě, co říkáte? Malou nevýhodou může být, že např. balení 10 ks téhle pity vás vyjde stejně jako opravdu velký a dobrý klasický chleba. No ale pro „šetřilky“ mám potěšující zprávu, recept na pitu se nápadně podobná receptu na „indiánské“ placky, jak je známe z táboření. Je to prostě mouka (jakákoli, podle toho, kterou máte rádi, klidně třeba ovesná ;o), sůl a voda. Vytvarované placky se pak pečou za sucha na plotýnce. Hodně podobný je i recept na mexickou tortillu, kterou můžete na svých toulkách po (vele)horách využít podobně jako pitu. Do tortillového těsta se přidává navíc tuk a kypřidlo. Ostatně najít si někde recept by pro zkušené woodcraftery na začátku 21. století neměl být problém :o) a kdo má čas a chuť si tak může připravit „pity“ nebo „tortilly“ vlastní. Takže neváhejte experimentovat a my vám zas někdy přineseme nějaký výborný recept nebo nápad. A kdybyste měli nějaký vlastní recept, nebo až vyzkoušíte ten náš, dejte nám určitě vědět do redakční schránky v klubovně nebo na nově zřízený e-mail vsezvesti@centrum.cz

Blecha

• Chystá se 6. křížová výprava proti husitům ...

Hrůzná zvěst se šíří od bran vítkovských a z hradu Vikštejna. Zlořečené plémě, pokolení zcela odcizené Bohu vtrhlo do zemí tamějších křesťanů a zpusťovalo je mečem, loupením i ohněm." Kacířská sebranka, která si říká husité a vystupuje pod vlajkou s kalichem, nebezpečně pozvedá svou hlavu... Jejich drzost jde tak daleko, že by se chtěli roztahovat na hradě Vikštejně. Proto sem na 6. 11. svoláváme všechny opravdové rytíře, aby statečně bojovali pod znamením kříže. Nedovolme husitům obsadit hrad Vikštejn a nakazit obyvatelstvo v podhradí falešnou vírou... Chtějí-li na Vikštejně husité vyvést svoji vlajku, ať je to jedině posměšná vlajka se znamením husy, která pravdivě o jejich víře vypovídá ...

Deus Vult!*

* bůh to chce

Ale teď vážně. Už po několik let za sebou probíhá na hradě Vikštejn bitva husitů s křížáky. Sejdou se, pobijou se papírovými koulemi, pak spolu posedí v cukrárně a v dobrém se zase rozejdou domů.

Tak ale ty opravdové bitvy, odehrávající se zhruba v polovině 15. století, neprobíhaly.

Určitě do vás ve školách tlačili hromady informací o husitském revolučním hnutí (ty šťastnější to teprve čeká!), ale víte například, co to vlastně byly původní křížácké výpravy, kdy probíhaly, kdo je vyhlásoval?

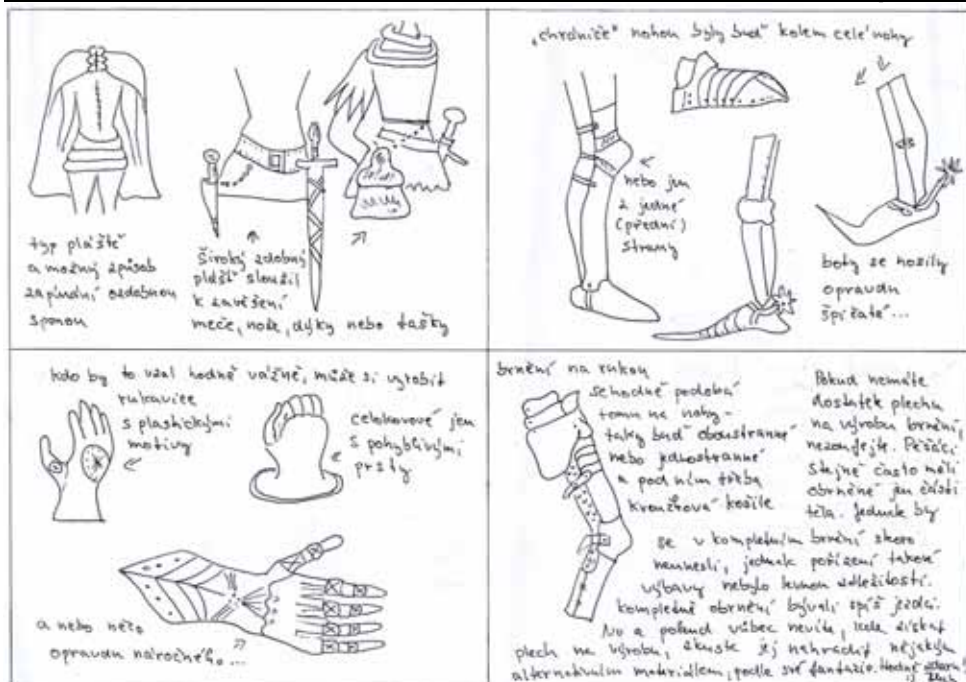
První křížovou výpravu vyhlásil papež Urban II. roku 1095. Oficiálním záměrem bylo bránit

Svatou zemi proti barbarům, nekřesťanům, kteří pobíjejí tamní obyvatelstvo a znesvěcují posvátnou křesťanskou půdu. Fakticky zde byly i mocenské záměry a snaha sjednotit pravoslavnou víru s křesťanstvím a získat tak větší moc. První křížácké výpravy byly v podstatě součástí boje křesťanství s islámem, trvaly až do roku 1272, kdy byla poražena výprava do Egypta a Tunisu, poté křížácká tažení na čas utichají a křesťané sbírají síly k dalšímu úderu. (Mimořádně je vidět, že je to téma dnes opět tak trochu aktuální a každopádně citlivé.)

Kdo bojoval na straně křížáků? Byli to lidé různého složení, jak šlechtici, profesionální vojáci, tak lidé představující spodinu společnosti - žebráci, vrazi, zloději, prostě lůza, nedisciplinovaná, neotesaná, krutá atd. Lidé sem šli z různých důvodů, někteří dychtili po hmotných statcích, po moci, slávě, jiní toužili po dobrodružství, byli tady i fanatické, kteří uvěřili myšlence, že jejich boj je spravedlivý a děje se z Boží vůle. Je jaksi zřejmé, že křížáci se svými protivníky „nepárali“ - zabíjeli všechny nevěřící bez rozdílu věku a pohlaví, upalovali, plenili, brali všechno cenné, vše ostatní lešlo popelem. Křížácká tažení si na jedné straně vyžádala nepředstavitelné oběti na životech a hmotnou zkázu, na druhé straně měl kontakt křesťanského světa s velmi kultivovanými muslimskými civilizacemi i svá pozitiva. Evropané se tak seznámili s takovými novotami, jako byl papír, skleněná zrcadla, pantofle, koberce, poštovní holubi i „arabské“ (ve skutečnosti šlo o indické) číslice. Koncem 12. století byl do Francie přivezen větrný mlýn, prvně použitý v 7. století v Persii a odvozený asi z větrem poháněných modlicích mlýnků. Arabský původ mají také slova jako gáza, mohér, taft, artyčoky, baklažán, šerbet, špenát, káva či sirup, a dostala se do češtiny právě v době křížáckých válek. Velký vliv měly křížové výpravy také na evropskou kulturu v podobě různých zidealizovaných postav, které se pak objevují v mýtech a literárních formách všech dob, a to až do současnosti.

No a teď přeskočíme ke křížáckým tažením proti kacířským Čechům.

asi rovněž loupežné přepady, díky nimž se husitská vojska (nejen mužstvo, ale bojovaly zde i ženy) držela na živu a neumřela například hladu.

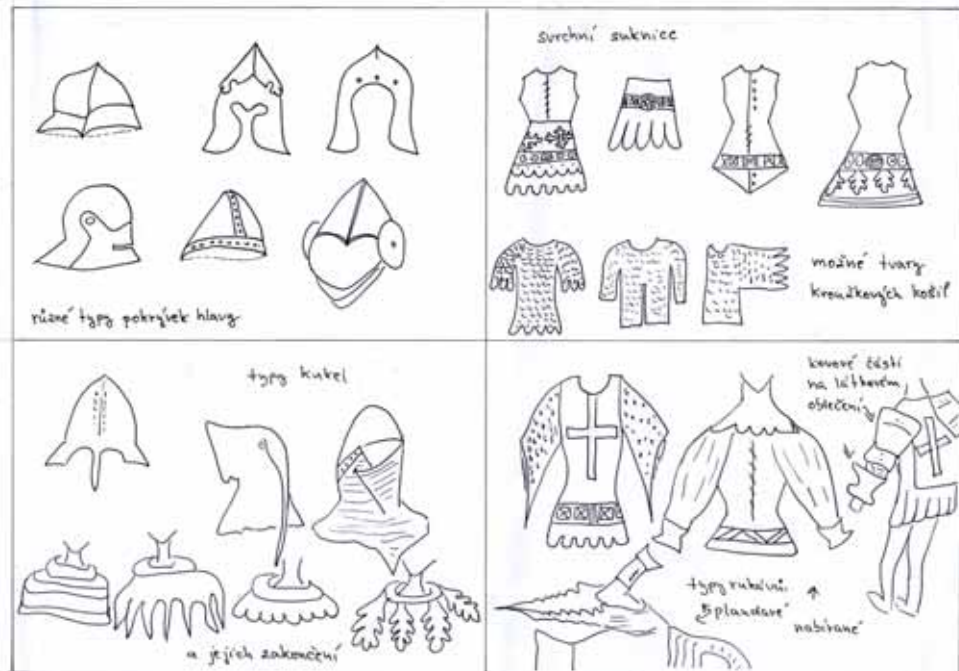
V čem měli křiváci převahu nad husity byla jednotnost, ono taky, když vás dobře platí, tak proč byste chtěli prosazovat nějaké novoty. Na rozdíl od husitů, mezi nimiž se postupně začal zvětšovat názorový rozdíl mezi umírněným měšťanstvem a šlechtou a radikálnější chudinou. Na to husité dopltili v bitvě u Lipan 30. 5. roku 1434, kde proti sobě stáli radikální představitelé husitů a umírněnější, kteří se postavili na stranu panských vojsk. Tak bylo husitské hnutí poraženo, mnoho jich bylo na místě zabito (včetně Prokopa Holého) a většina zajatců upálena.

Co bylo dosaženo husitským hnutím:

R.1436 jsou vyhlášena tzv. kompakτάta, kterými se legalizuje dvojitá víra, tím se odštěpují husité od římských katolíků. Kompakτάta uznávají i čtyři pražské artikuly, ale vztahují je pouze na České království, nikoliv na Moravské markrabství či Slezské knížectví a artikuly jsou přijaty v upravené formě. Je povoleno přijímání pod obojí, ale pouze pro český jazyk (= národ), preláti jsou zbaveni světského panování, protože jsou vyloučeni z českého zemského sněmu a také je odsouhlasen zábor církevního majetku v Čechách. Papež však kompakτάta neuznává. Tedy úspěch, ale ne velký.

Katolíci se dále řídí heslem, že slib daný kacíři nemusí být dodržen, a proto se nový český král Zikmund ihned po příjezdu do Prahy snaží o rekatolizaci. Tyto snahy vedou později k tzv. druhé husitské revoluci, kdy pod vedením českého krále Jiřího z Poděbrad se opět České království stává terčem křiváků (křížových výprav).

A tak to jde roky, desetiletí a staletí, stále dál. Mezi katolíky i protestanty (= starokališníci, novokališníci, čeští bratři) jsou uzavírány nové dohody, smlouvy, či náboženské smíry, které jsou znovu a znovu porušovány. Myšlenka husitství ale přetrvala, dokladem je vznik Církve československé husitské (vyhlášené 8. 1. 1920), jemuž

předcházela r. 1919 v mnoha římskokatolických kostelech vánoční mše sloužená po mnoha letech opět v rodném jazyce.

Takže tolik asi, abychom si trochu oživilí znalosti a hlavně abychom si uvědomili, že at' už bojujeme pod kteroukoli vlajkou, síla je v jednotě :o) No ale neméně důležité je samozřejmě do bitvy vůbec vytáhnout!

A jenom tak pro zajímavost, víte, že legendární Jan Žižka, o němž není přesně známo, kdy se narodil (kolem roku 1360), přišel o oko už jako malý chlapec ve věku kolem 10 let? Zřejmě k tomu došlo při nějaké dětské hře (!) - pak, že jsou hry dnešních dětí horší než v minulosti, Žižka asi nesledoval akční filmy - dostal sečnou ránu přes tvář, která mu jen zázrakem nezpůsobila smrtelné zranění, každopádně ho připravila o oko. Zjistili to vědci podle nalezené lebky, která s největší pravděpodobností patří Žižkovi. O druhé oko pak Žižka přišel v roce 1421. Nicméně ještě další tři roky byl asi nejlepším husitským vojevůdcem.

11. 10. 1424 Žižka umírá, ale nikoli hrdinnou smrtí v nějakém boji, jak byste se mohli domnívat. Žižku zklátila nějaká hnisavá nemoc, která se objevila v dolních partiích jeho těla. S největší pravděpodobností to nebyl mor, protože, ten by musel skolit celé vojsko. Žižka prý prostě umřel následkem nějakého neléčeného vředu a vinou hodně ubohých hygienických podmínek atd. , a už mu taky bylo zřejmě přes šedesát, což musel být na tu dobu poměrně vysoký věk. Takže se není co divit.

Blecha

Pár tipů:

Do nadcházející bitvy se jistě chcete pořádně vybavit, mimo jiné i proto, že po bitvě následuje vždy ocenění nejpěkněji oděných bojovníků. Štít už asi každý vyráběl a navíc ho tvoříme společně na schůzkách, ale co si tak zkusit vyrobit i nějaký jiný kousek zbroje. Tady je pár tipů.

• Předběžná pozvánka na adventní dílnu

3. 12. proběhne v klubovně kmene Wabash tradiční adventní dílna. Letošním námětem jsou výrobky z vizovického těsta. Zveme všechny nadšence. Zatím sbírejte nápady a shromažďujte všechno, co můžete k výrobě potřebovat - hodí se různá vyřezávátka, vykrajovátka na cukroví, formičky, vše, čím, se dají udělat zajímavé vzory, obrysy, ..., předem si můžete připravit šablony. Pečivo se dá dále zdobit různými přírodními materiály, barvit, použít jako součást dekorace, obrázku,... Pro inspiraci a navržení jsme pro vás vybrali pár ukázek, co všechno se dá vykouzlit z obyčejného těsta:

7. HUDEBNÍ OBZOR

Blackmore's Night

Bylo to po jednom ze čtvrtěčních lakrosů, tuším že zrovna jeden ze zimních večerů.

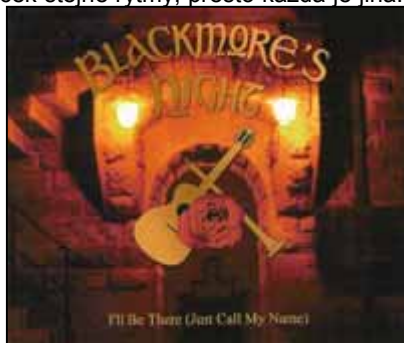
Zašli jsme k Davysovi na čaj. Gabula uvařila čaj, Davys (tehda ještě v pokoji nebyla dětská postýlka a sedačku měli umístěnou na opačné straně) pustil potichounku muziku přes své nové 5kanálové repro Genius. Pili jsme čaj, starší vychutnávali šálek kávy, Radkovi opět smrděly ponožky snad až na chodbu. Zaposlouchal jsem se do rytmu jedné z písniček. Byla to taková středověká hudba promíchaná s dnešní popmusic. Jinak jsem se dočet, že je to spojení rocku, folku a renesanční hudby. Ptám se Davyho, co že to vlastně posloucháme.....

A toto bylo mé první seznámení s kapelou Blackmore's Night.

Tahle skupina se mi zalíbila doslova ihned. Od Davyse jsem si sehnal album s názvem Ghost of a Rose. Písničky z tohoto cd u nás běžely skoro pořád. I mým rodičům se líbily. Songy jako All for one, Rainbow Blues nebo samotná Ghost of Rose jsem si musel pouštět pořád dokola. Za nějakou dobu se mi ozval Juroš, že sehnal další album Fires at Midnight. Tyto dvě alba jsou si velice podobné. Stejný typ písniček stejné rytmy, přesto každá je jiná.

Dokonalost songu nepoznáte když ho slyšíte jednou nebo dvakrát. Z počátku na těch albech neviděl nic moc zvlášního, ale když jsem se pořádně zaposlouchal..... U skladby The Storm mi doslova naskakuje husí kůže. Zpočátku hraje předeheru kytara. Takové pěkné vybrnkávání, trochu zpěvu a pak se to rozjede a to guitare sólo na konci... No prostě nádhera. Teď jsem si ji pustil, když dávám dokupy tenhle článek, a musel jsem na chvíli přestat psát. Velice povedná píseň na tomhle albu je i stejnojmenná Fires At Midnight, akorát se mi zdá trochu roztahaná. Teď už mi bylo jasné, že mi dvě alba stačit nebudou. Začal jsem shánět jako drak. Postupně jsem se dozvěděl, že název kapely vychází z jmen Ritchie Blackmore a Candice Night. Jinak ve skupině hraje dále 6 lidí.

Ritchie Blackmore (kytary a jiné strunné nástroje viz booklety alb)

Candice Night (texty a zpěv, šalmaje aj.)

Sisters of the Moon - Lady Nancy a Lady Madeline (sbory)

Bard David of Larchmont (klávesy)

Lord Marnen of Wolfhurst (housele)

Sir Robert of Normandy (basa)

Squire Malcolm of Lumley (bicí)

A tak se mi do rukou dostaly další CD. Nejprve Blackmore's Kingdom. To se mi z počátku moc nezamlouvalo. Je to je muzika hraná čistě na kytary a flétny. Dneska si ji pouštím, když jdu spát, protože je to opravdu příjemné a dobře se u toho relaxuje. Toto album, ale není zařazeno do diskografie B'N. Nejspíš proto, že je to jedno ze sólových CD

Ritichiho Blackmora. Dále pak Shadow of the Moon. Zde jsou předělávky písniček, které najdete na albu B' Kingdom. Taková Greensleeves je velice podařená písnička. Krev v žilách mi znova rozproudilo album Under Violet Moon. Nejlepší je asi úvodní stejnojmenná písnička, ale Possum Goes to Prague a Spanish Night (I Remeber it Well) a vní ukrytý španělský rytmus bych taky mohl poslouchat donekonečna. Pak už je na světě jen CD Beyond the Sunset, které nemám celé a Past times With Good Company, které nemám vůbec. (ale jestli ho někdo má, tak mám velký

zájem). Jinak vyšly ještě nějaké bonusy jako Minstrel and Ballads, The Best of a alba Ritichiho Blackmora.

Tak to by bylo asi všechno co bych vám mohl prozradit o téhle kapele. Pokud máte rádi kytary, rychlý i pomalý styl hudby se středověkými náměty tak je Blackmore's Night tou nejlepší volbou.

Diskografie:

Shadow Of The Moon 1997

Under A Violet Moon 1999

Fires At Midnight 2001

Past Times With Good Company 2002

Ghost Of A Rose 2003

Beyond the sunset - the romantic collection 2004

Více informací internetových stránkách <http://www.blackmoresnight.cz>**Pažba****8. MIMOKMENOVÉ AKCE****• Návštěva koncentračního tábora Osvětim**

Pomalou, ale jistě se nám blíží podzimní prázdniny a s nimi i plánovaná výprava do polského města Osvětim.

Chtěla bych Vás malinko seznámit s tím, co asi můžete čekat a čeho si třeba povšimnout....

Předem jen chci říct, že jsem nic nehledala na Internetu nebo v knížkách, povím Vám to, co zaujalo mě a mé kamarády, když jsme asi před měsícem Osvětim navštívili....

Každý asi ví, že Osvětim fungovala za války jako koncentrační tábor. Méně vás možná tuší, pro kolik osob bylo toto místo tím posledním.....bylo to přibližně jeden milion lidí.

Hned při příchodu mě upoutala jedna věc - těžká kovová brána. Nebo spíše výsměšný nápis nad ní - ARBEIT MACHT FREI. (V češtině to znamená: PRÁCE OSVOBOZUJE).

Opravdu ironie, že?

Až tam budete, všimněte si v tomto nápisu písmena „B“. Určitě nemůžete přehlédnout, že je napsáno obráceně (myšleno větší bříško nahoře, menší dole). Traduje se pověst, že ho převrátil jeden vězeň jako poslední varování. Mělo to znamenat něco jako: Jediný východ odsud je komínem!!

Myslel tím komín, který vede z krematoria.

To mě hodně zaujalo, ale pravda je taková, že kdysi se „B“ opravdu psalo jakoby obráceně.

Pak stačí jen projít mezi ostatními dráty a jste v táboře. Je tam k vidění spousta domů, které si jsou většinou hodně podobné. Přece se jich ale pár liší - např. budova soudu nebo dům, ve kterém se prováděla a zkoumala sterilizace žen. Kromě toho byla Osvětim známá také zkoumáním dvojčat, zejména jednovaječných.

Uvnitř jednotlivých domů uvidíte spousta zajímavého, ale ne vždy to bude příjemné - 2 tuny lidských vlasů, 40 000 bot, kartáče na boty, brýle....

Já osobně jsem po půlhodině měla pocit, že mi z toho slušně řečeno „hrábne“. Nezdá se to, ale na psychiku prohlídka hodně působí.

Uvidíte taky spousta fotografií a obrazů. Jedna kresba, která mi utkvěla v paměti, se jmenuje „První selekce“. Je na ní vyobrazeno nádražíčko v Birkenau. To je koncentrační tábor vzdálený asi 3 km od Osvětimi. Kdysi totiž Auschwitz (Osvětim) a Birkenau (Březinky) tvořily jeden komplex spolu ještě s jedním malinkým táborem.

A právě na nádraží do Birkenau kdysi přijížděly vlaky s vězni. Je asi důležité říct, že lidé do Osvětimi přijížděli s tím, že jedou do pracovního tábora - tudíž PRACOVAT. Mysleli, že tam začnou nový život. Proto s sebou vezli kromě jiného třeba kartáče a krémy na boty, hřebeny; spousta lidí také pracovní nářadí ke svému řemeslu.

Vlaky je vezly i několik dní bez přestávky na jídlo, o WC nemohla být ani řeč. Možná kvůli únavě lidí nezarazilo, že jim na nástupišti byly odebrány věci. Kromě několika esesmanů na ně čekal také muž s bílými rukavicemi. Ty měl proto, aby bylo zřetelně vidět,

Plynová komora v Osvětimi

na kterou stranu ukáže. Na jednu stranu šli ti lidé, kteří byli zdraví a schopni práce. Ovšem staří a nemocní šli na opačnou stranu kolejí. Ti byli určeni rovnou do plynových komor. Bylo jim však řečeno, že se půjdou koupat, protože po tak dlouhé cestě musí být unavení a zpacení.

Esesmani jim dokonce brali oblečení a dávali za ně lístečky s čísly, něco jako dnes dostanete v šatně v divadle. Esesmani lidem slíbili, že jim oblečení dají do čistírny a později jim bude opět navraceno. Toho se však nikdy nedočkali.....

V plynových komorách jsme se byli taky podívat. Viděli jsme i komínky, kterými se dovnitř sypal ZYKLON B (Vyslovuje se CYKLON B, v němčině se „Z“ čte jako „C“). Jsou to takové malé bílé granulky, prudce jedovaté. Stačí 5 - 7 kg, 20 minut a 20 000 lidí se už nikdy neprobudí...

Navštívili jsme i krematorium, ve kterém se pak mrtví pálili. V pecích býval žár okolo

1 000 oC. Opravdu hrůza.

Hromady bot po mrtvých lidech

No, nechtěla bych Vás od návštěvy Osvětimi odradit....působí to možná depresivně, ale je to určitě dobrá zkušenost. Možná potom některé věci budete vnímat trochu jinak.....a nebo třeba úplně jinak.....

Květa

• **Walfest**

17.-18.9. 2005

Aleš Sedláček - Tokaheva

Jednou nám přišla společně s Totemovou deskou pozvánka na dvě zajímavé akcičky konající se v Praze. A to na Kulturní všehochuť a na Walfest – oslavu 15 let trvání kmene Walden. Řekli jsme si proč ne a vyrazili jsme ranním vlakem na Prahu. Vyrazili dvě rodinky Tomova a moje.

Obě akce se konaly ve staré bubenečské čistírně odpadních vod. Z Kulturní všehochuti jsme toho viděl jen trošku, odjžděli jsme se ženou a Waštewin k jejím rodičům. Vrátili jsme se až pozdě odpoledne. Prohlédli jsme si podzemní prostory čistírny a tuším, že kolem 19 hodiny začal samotný Walfest. Ženy s dětmi odjeli Sál téměř plný, atmosféra výborná. Postupně probíhalo představování členů kmene, postupně rok za rokem jsme zkoukli co se zajímavého v kmeni událo. Prokládáno to bylo různými blahopřáními, divadelními či hudebními vystupy. Těsně před půlnocí mělo velký úspěch vystoupení čtveřice

waldeňáků, kteří vystoupili jako havíři a zpívali song od Jarka Nohavici Ostravo, Ostravo.....Po vystoupení nám byl předám havíř Sapa, kterému je údajně smutno a chce se vrátit do Ostravy. S havířem Sapou, jsme vyrazili pěšky noční Prahou na Vinohrady, kde jsme měli domluvený nocleh.. V neděli ráno jsme se s Kožuchy rozloučili, oni se šli podívat do botanické zahrady v Tróji a my jsme si prošli Prahu a po poledni jsme vyjeli na Ostravu. Celkem vydařená akce..

Dávys

9. PODRBU VRBU

No a jak čas letí tak zde máme další Drbárnu. Předem bych chtěl upozornit na to, že existence Drbárny záleží především na vás.....čtenářích. A jelikož se už po několikáté stalo, že nemám žádné příspěvky tak si z toho nedělám těžkou hlavu. Lidé co něco slíbili tak nic nedodali a nechali mě ve štyku. Ono se to řekne, vždyť na někoho něco najdeš... no jo ale ono se to lehce řekne ale hůř dělá... Proto se zde v tomto čísle moc nenajde až na pár novinek.

- Davys od koupě svého rodinného kočáru už nikam nechodí pěšky....
- Nové informace o Vilémovy... zařizuje si poradenskou kancelář...přes počítače. Jeho moto zní: „Vše děláme s úsměvem....“ Nabídka kanceláře: instalace systému, pálení DVD a CD. Občasně nehody: naformátování disku(plného dat), špatné vypálení DVD či CD.
- Náš pupíček Tomášek od koupě počítače už úplně propadl herní závislosti.
- A vypadá to Eva ho pomalu ale jistě následuje.... Ale to by přece Juroš nedovolil...
- Postupem času budeme mít asi nového člena.....bližší informace u Pažby...
- Pery to prý taky s někým začíná péct.... Ale nic konkrétního jsem z něj nedostal...
- No a zase končím u Kečupa... prý našla svou životní lásku.....:-)

No a to bude asi tak vše.....

Bradek Love

10. NĚCO PRO POBAVENÍ

• Mezi lidmi a stromy

Vyprávěl mi technik z firmy, která zavádí bezdrátový internet, jak přijeli k zákazníkovi, proměřili signál a jen tak s žertem prohodili: "No, jakž takž to půjde. Ale kdyby vám před barákem nestínil ten košatý strom, bylo to úplně super." Když

přijeli internet zapojit, strom tam už nestál. "Nějak tak v noci spadl!ú smál se zákazník.

"To víte, starej strom." Aby bylo jasno: ten strom nestál na jeho pozemku, nýbrž na obecním chodníku... Rozčílil jsem se, ale technik mě vrátil zase na zem. "Tohle byl

jen extrém. Ale jinak se to děje běžně. Aby lidem šlapal internet, jsou schopni potají v noci odříznout velkou přečnivající větev, dokonce jsem zažil, že vyřízli v koruně velkého stromu díru, která ze země vůbec nebyla vidět." A když jsem se rozčiloval ještě víc, pokrčil jen rameny: "Vidí holt příklady všude kolem sebe. Nezačaly snad desítky stromů v řadě českých měst záhadně přes noc mizet, když jeden obchodní dům, který se honosí tím, že je nejlevnější, začal v těch městech otvírat pobočky? A vyšetřil to snad někdo? Potrestali snad někoho?"

Ano, cosi se posunulo. Za komunistů se začal chovat k přírodě jako prase stát (a ve velkém, jak dokumentuje příklad Podkrušnohoří), po listopadovém převratu soukromé firmy, a teď se to jen

přeneslo mezi jednotlivce. Ostatně: chováme-li se jako prasata čím dál tím víc jeden k druhému, jaký div, že se tenhle model začal uplatňovat i vůči těm nejméně chráněným a také nejmlčenlivějšími? Sráželi arogantně z cesty lidé lidi (ať už z cesty k majetku, k úspěchu, k moci či prostě jen ze silnice), proč by nezačali srážet i stromy? Děje se to přece beztretně. Mezi lidmi - a mezi lidmi a stromy tedy tuplem. Jen se jaksi nedovedu smířit s tím, jak bude jednou vypadat ten ideální svět. Internet bude perfektně všem. Ale co bude kolem? Že zmizí ptačí zpěv, vlahý stín, šum listoví, vůně lip a vláha z půdy? Kdo to ještě postřehne?

Budeme přece sedět u internetu! Vylezeme maximálně, abychom si nakoupili v levném supermarketu...

*zdroj: Geografický magazín
KOKTEJL*

• Vtipy

Víte, jak se v Rusku léčí AIDS akupunkturou?

Na těle vyberete tři body a pak už jen pořádně zatlačíte na vidle.

Otec početné rodiny studuje knihu o antikoncepci.

"Už vím, v čem to je," vykřikne na svou ženu,

"ty pilulky si musíš brát ty a ne já!"

Víte, co je někdy malý, jindy velký, někdy tvrdý, jindy měkký?

..

..

..

No přece „i“.)

Přijde pán k doktorovi, že má takový problém, prý ztratil chuť a paměť.

"No, to je dost zvláštní, taková kombinace, hmm, no, něco zkusíme.."

a vytáhne ze stolu takovou malou, černou kuličku.

"Tady do toho kousněte" "Fůůj, to je snad hovno, nebo co"

"No, vidíte. Chuť se Vám vrátila, a budete si to pamatovat do konce života..."

Pár foteček z letního táboření s malým bratříčkem.

